

...Những người công kích chế độ VNCH đã bỏ Hà Nội đánh là...

Nhà Văn Việt Nam - Ký ức 35 Năm Trở lại

Giáo sư Robert F. Turner từng nghỉ hưu từ năm 1975 và là một chuyên gia về luật khoa tại Đại học Luật khoa Virginia School of Law, là nơi mà ông thành lập Trung tâm Nghiên cứu An ninh Luật pháp vào năm 1981. Ông chú ý đến Việt Nam từ khi học Cao học tại Đại học Indiana, với một luận văn dài 450 trang - một bài nghiên cứu về danh dự - về cuộc chiến Việt Nam và từ khi tham gia xuyên tranh luận với các lãnh đạo pháp nhân chiến trên đất Mỹ. Ông cũng đóng góp vào Lực lượng Hoa Kỳ năm 1968, tức là sau trận Mậu Thân, ông Turner tình nguyện qua Việt Nam. Dù là sĩ quan bình thường, trong hai chuyến phục vụ tại đây, ông làm việc bên tòa Đại sứ Hoa Kỳ với nhiệm vụ là Sĩ quan Phụ tá các Chương trình Đại sứ của Phòng "Bộ Việt và Việt Cộng" trong cơ quan JUSPAO. Từ 1968 đến 1975, ông đã năm lần qua Đông Dương, hoạt động như một cố vấn Nam Việt Nam và cùng Lào cùng Campuchia. Ông đang thuyết giảng cho các nhân viên từ năm 1975 chiến tranh tại Đại học Virginia và Trường Học quân Hoa Kỳ, nơi ông là Giáo sư Danh dự Luật pháp Quốc tế. Giáo sư Robert Turner là tác giả hoặc đã biên tập các cuốn sách, kể cả những cuốn nghiên cứu như "Vietnamese Communism", "The Real Lessons of the Vietnam War" và "To Oppose Any Foe".

Ngày 28 tháng Tám tại đây, cùng ba học giả khác của Hoa Kỳ, Giáo sư Robert Turner sẽ là thuyết trình viên trong cuộc Hội luận Quốc tế về cuộc chiến Việt Nam - "The Century Old Vietnam War Puzzle - What are the Missing Pieces?" do Hội Ái Hữu Người Việt Quốc Gia Hội Người tị nạn ở Rose Center của thành phố Westminster. Để tài tham luận của ông là "Hậu quả của việc Hoa Kỳ bỏ rơi Đông Dương". Để chuẩn bị, ông đã liên lạc với ban tổ chức từ nhiều tháng nay. Trong một bài viết dài, Giáo sư Turner có một bài viết kỷ niệm của 35 năm trở lại. Chúng ta hãy cùng nhau chia sẻ kỷ niệm này, với lòng tri ân dành cho những người Mỹ có lòng.

Theo ý tôi, Viết Nam là một cuộc chiến tranh công nhân thiệt.

Tôi có thể bắt đầu bằng một từ "amen", nhưng quan điểm nghiêm túc của tôi đã đưa ra và có lẽ trình bày câu chuyện tôi đã nói với Bùi Công Tấn trên chuyến xe đi từ Bến Tre về Sài Gòn vào một buổi tối đó khi tôi hỏi anh ta về ông Diệm. Anh ta trả lời là các đồng viên cao cấp (của Đệ Quốc Cộng Sản Viết Nam) coi ông Diệm là nhà ái quốc lớn - từng ngẩng đầu như Hồ Chí Minh - nhưng họ phải xuyên tạc và lừa dối quần chúng vì ông Diệm không chấp nhận quyền lãnh đạo của Đệ Quốc.

Tất nhiên là tôi thấy thoải mái khi trình bày về những gì mình biết.

Tôi đã một lần thử tìm hiểu về những cáo buộc chống ông Thiệu là vi phạm nhân quyền (quyền tự do báo chí, bầu cử, chống lao tù, v.v...) và có một hình cho thấy là những người công kích chế độ này đã bắt Hà Nội đánh lá. (Tôi có phỏng vấn Linh mục Chân Tín và bà Ngô Bá Thành tại Sài Gòn vào tháng Năm năm 1974. Đệ sĩ Graham Martin đã trích dẫn ít nhất một cuộc phỏng vấn này trong buổi điếu u trún trún của ban Ngoại giao của Quốc hội vào cuối năm đó. Và đây là một lần hiếm hoi trong hai năm cuối của cuộc chiến mà tôi được thấy ông Martin thoải mái mô tả).

Cuối Tháng Tư năm 1975, tôi đang ở trong Tòa Đệ sĩ khi ông Graham Martin bước ra khỏi văn phòng. Thấy tôi ngoài, ông mời tôi vào bàn giấy. Ông Đệ sĩ đóng cửa lại và trong 20-30 phút ông đã "xả ra" những uất ức - phê phán hậu hối mà những người dân miền Nam Viết Nam. Tôi được cảm thấy sự giận dữ của ông, nhưng cũng vui là mình lắng tai cho ông có dịp trút bỏ những nỗi nén mà cả hai đều cùng chia sẻ. Những người đã kích ông, nhưng trong các cuộc sách của tôi, Đệ sĩ Martin là một vị anh hùng từng ngẩng đầu hiếm hoi của nước Mỹ trong một cuộc chiến.

Nhìn bất cứ nơi nào, tôi thấy Hoa Kỳ đã bắt phần những đêi tác hại viên chức Viết Nam.

Cơ quan USIA (Thông tin của Tòa Đệ sĩ) đã nói với những người Viết Nam quan trọng nhất về các điểm bất công mà những người tị nạn trong những ngày cuối cùng, và báo động là sẽ có một thắng địa và gia đình tị nạn an toàn. Nhưng thực tế thắng lợi thì khác biệt hoàn toàn.

30-4: Hãy đọc những dòng chữ ngắn gọn của một giáo sư luật HK viết về VNCH

Tác Giả: Giáo sư Robert F. Turner
Thứ Ba, 20 Tháng 4 Năm 2010 08:16

Đúng nghi ngờ và thông điệp viên của tôi trong hai chuyến phức tạp là Nguyễn Văn Qui (không có biệt danh) đang ở trong Bệnh viện Seventh Day Adventist Hospital (Bệnh viện 3 Dã chiến) để tuyển dụng chi nhánh đầu tiên và bệnh ung thư khi các bác sĩ (Mỹ) tiếp thăm và cho thuốc vào một buổi chiều. Họ nói với ông ta là sáng sau sẽ quay lại - rồi lên máy bay đi Dodge City.

Tôi đã đó với một nhóm người Mỹ từ Tiểu bang Michigan đã nhận trả Việt lại Mỹ làm con nuôi. Họ cần người biết rõ về Việt Nam để vượt qua các trở ngại hành chính mà không có sự trợ giúp. (Thầy giáo của Miliken đã ban bố chính sách "của người", rằng tiểu bang Michigan của ông sẽ tìm kiếm để nhận con cho bất cứ trẻ mồ côi nào mà chúng tôi đem về được). Phần lớn công việc của tôi khi này là giúp họ tiếp xúc với Tòa Đại sứ và Chính phủ Việt Nam và đồng nghĩa là mỗi khi mình sẵn sàng đi thì lại thấy một người Mỹ hay một người Việt khác đang muốn bay tới bên bờ biển do một nhóm người và thoát khỏi trại giam.

Tôi là một người kiên nhẫn người Mỹ mà tôi đã đi đã tới hết cô nhi viện này tới viện dưỡng anh khác với là họ đã nhận con của họ. "Đúng vậy, chúng tôi sẽ bắt đầu từ qua Mỹ, đưa chúng vào các gia đình tốt". Nhưng một người họ hàng người Việt tìm gặp người người Mỹ này, van xin họ đưa dùm con cái tới Mỹ trước khi Cộng sản vào. Ngay giờ này - 35 năm sau - tôi còn nhớ rõ khi nhớ tới sự xúc động của những người đã phải một người người gì họ quý nhất - con cái - trong niềm hy vọng là chúng sẽ có một cuộc sống khá hơn ngoài vòng chiến tranh và cộng sản.

Thậm chí một buổi tối, người người Mỹ "anh hùng" này nghe được rằng người người Việt sẽ bắt đầu giải phóng vì bị bị phần. Ngày hôm sau, họ báo tôi là họ sẽ bay đi Hong Kong và đi... đi gì? Đi tình hình Sài Gòn sẽ sáng sủa hơn? Tôi không còn nghe thấy gì về họ nữa, và người người đã đã được họ nhận con của họ và đoàn thể là đó - mà lo lắng thân.

Năm trước đó, tôi đã qua lại Cam Bốt nhiều lần và biết rằng tình hình nơi đó còn tồi hơn tới Việt Nam. Vì vậy, trong khi dân Michigan đang phải hợp việc của họ tới Saigon thì tôi dành ngày nghỉ qua phải hợp việc của họ tới Nam Vang. Tôi có một nhóm mà tôi tôi thấy đó gọi là "chiêu đãi viên" (với lòng nghi ngờ về mà tôi không biết, như cho trẻ ăn hoặc thay tã lót) đã tình nguyện giúp đỡ trong các phi vụ C-130 chở gạo tới và hôm sau bắt về Saigon một máy bay đầy nhóc trẻ em, thay vì bay về không. Những Quốc hội nhà đã nhận con của nhân viên được tới Cam Bốt nên tôi muốn vào là có người đó phải ra để những người! Và câu chuyện này chỉ là ưu tiên rất nhỏ.

Trước khi tôi xin được đi tới địa phương này thì một chuyến đầu tiên tan tành. Ông George Jacobson, do Đại sứ Graham Martin yêu cầu bắt chuyến bay đầu tiên của tôi vào Nam Vang,

30-4: Hãy đọc những dòng chữ ngắn gọn của một giáo sư luật HK Việt và VNCH

Tác Giả: Giáo sư Robert F. Turner
Thứ Ba, 20 Tháng 4 Năm 2010 08:16

Có lẽ bạn công văn tôi khách sạn của tôi, rằng phải chi m d t. Trên đ ng t i S quán đ nói chuyện với ông ta và và này thì tôi th y t a đ in trên trang nh t c a t Saigon Post.

Vài ngày sau, t Post loan t p nh ng chuy n mà tôi bi t tr c là s x y ra....

M i khi th y m t sinh viên Cam B t, Vi t Nam hay Á Châu b c lên b c nh n b ng t t nghi p, tôi i c ghim n c m t. Vì bi t r ng n u mình khéo h n và s m h n, hàng trăm đ a tr Cam B t bé tí xíu đã có c h i t i Hoa K và có th đ c giáo đ c và có cu c s ng t i vui. Thay vào đó và nh "phong trào hòa bình" và Qu c h i M , chúng ta đã b i c l i h a long tr ng c a mình và nhi u tri u ng i b tàn sát.

Tôi th t ân h n. Đã có lúc tôi hy v ng r ng nh ng k ni m này - c nh cha m h t ho ng, l y van ai đó c u l y con mình tr c khi c ng s n vào, nh ng đ a tr m côi b t l c, và m y tri u ng i mà Hoa K đã cam k t b o v - cũng s phai m cùng năm tháng. Chuy n y không x y ra, và tôi bi t là s đ em theo nh ng hình nh đó xu ng huy t.

Xin Th ng Đ c u v t linh h n c a các n n nh n - k c 58.196 ng i M đã hy sinh đ n tuy t đ i cho m t lý t ng cao đ p. Xin Th ng Đ h y ban ph c l nh cho nh ng ng i b b l i đ s ng đ i ách đ c tài, và trong nhi u tr ng h p, đ i n n di t ch ng. Và xin Ng ài đ trì nh ng ng i đã đ n đ c x này, cùng con cháu c a h , đ tr l i món n b i c b ng cách làm Hoa K là m t n i đáng s ng h n cho m i ng i trong chúng ta.

Nh ng, n u có m t chút công lý thì nh ng k nh John Kerry, Ted Kennedy, Franck Church, Clifford Case, J. William Fulbright và m t lũ khác n a, s ph i m c nát đ i Đ a Ng c. (Tôi xin l i. Có l vì quên m t l i nguy n c a mình).